

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 3, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:64](#) 25-01-2022

Beroep op nietigheid inleidende dagvaarding in zaak A en oproeping nadere terechtzitting in eerste aanleg in zaak B mogelijk, nu hof verdachte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:39](#) 25-01-2022

Officier van justitie ontvankelijk in zijn vordering tot onttrekking aan het verkeer van in beslag genomen auto met verborgen ruimte, nu niet is onderzocht of de zaak zal worden vervolgd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:40](#) 25-01-2022

Ontoereikende motivering van onttrekking, nu niets is overwogen omtrent het verband tussen de auto en het strafbaar feit.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:36](#) 25-01-2022

Herzieningsverzoek op grond van een conclusie van de advocaat-generaal in een andere zaak.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:71](#) 25-01-2022

Kon hof vonnis van rechtbank (gedeeltelijk) bevestigen, nu dit vonnis mede is gewezen door rechter die niet heeft deelgenomen aan inhoudelijke behandeling van zaak in eerste aanleg?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:67](#) 25-01-2022

OM-cassatie. Beslissing van het hof de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting te matigen tot 50% van de geschatte omvang van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:37](#) 25-01-2022

Is voor onttrekking aan het verkeer op grond van artikel 36c en 36d Sr vereist dat de auto met verborgen ruimte in verband staat tot een begaan strafbaar feit?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:38](#) 25-01-2022

Klacht over oordeel dat niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de auto zal verbeurdverklaren.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:72](#) 25-01-2022

Medeplegen opzettelijk telen hennep. Sprake van medeplegen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:11](#) 25-01-2022

Openlijk geweld tegen personen. Taakstrafverbod (art. 22b Sr) van toepassing?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:66](#) 25-01-2022

Had afschrift van dagvaarding in hoger beroep moeten worden verzonden naar het in volmacht tot instellen van hoger beroep opgegeven adres (art. 36g lid 1 Sv)?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:44](#) 25-01-2022

Is het een feit van algemene bekendheid 'dat een fiets afkomstig is uit enig misdrijf als deze in goede staat verkeert en een open slot heeft waarbij de sleutel ontbreekt'?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:78](#) 25-01-2022

Gegronde herzieningsverzoek op basis van persoonsverwisseling.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:33](#) 18-01-2022

Had hof moeten beslissen op opmerking raadsman dat redelijke termijn in hoger beroep met meer dan zes maanden is overschreden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:16](#) 18-01-2022

Klacht dat hof ter terechtzitting overgelegde stukken (deels) niet bij zijn beraadslaging heeft betrokken.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:35](#) 18-01-2022

Herzieningsverzoek omdat het hof, mits bekend met gestelde feiten, een lagere straf zou hebben opgelegd.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:21](#) 18-01-2022

Bij gewone brief van 25 mei 2020 gericht aan het BRP-adres van verdachte is aan verdachte bericht dat het tijdstip van de terechtzitting in hoger beroep van 15 juli 2020 van 11.40 uur is vervroegd naar 11.30 uur. Verdachte is niet ter terechtzitting verschenen. Vrijwillig afstand?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:34](#) 18-01-2022

Is bewezen verklaarde (voorwaardelijk) opzet toereikend gemotiveerd?

Annotatie

Door misdrijf verkregen; feit van algemene bekendheid.

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

Medeplegen door echtgenote.

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Door misdrijf verkregen; feit van algemene bekendheid.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 25 januari 2022, ECLI:NL:HR:2022:44.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie schuldhealing is bewezen verklaard, over onder meer de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de in de bewezenverklaring genoemde fiets 'door misdrijf verkregen' was.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat de raadvrouw ter terechtzitting in hoger beroep uitvoerig heeft bepleit dat geen sprake is van schuldhealing nu uit het dossier niet blijkt dat de fiets was gestolen en uit het dossier evenmin kan volgen dat de verdachte ten tijde van het verkrijgen van de fiets wist of had kunnen weten dat deze van misdrijf afkomstig was. Het hof overweegt dat op basis van het dossier vaststaat dat het slot van de betreffende fiets open was, maar niet was voorzien van een sleutel. De verdachte heeft dit erkend en heeft daarover verklaard dat hij de fiets zo in handen heeft gekregen en geen onderzoek heeft verricht naar de oorzaak van het aldus geopende slot. Ter terechtzitting in hoger beroep heeft de verdachte verklaard dat hij het wel een beetje gek vond dat er geen sleutel in het slot zat. De fiets verkeerde – blijkens de zich in het dossier bevindende foto's – in goede staat. Het hof acht het een feit van algemene bekendheid dat een fiets afkomstig is uit enig misdrijf als deze in goede staat verkeert en een open slot heeft waarbij de sleutel ontbreekt. Deze omstandigheid had de verdachte tot voorzichtigheid en nader onderzoek moeten nopen. Nu de verdachte geen enkel onderzoek heeft gedaan en op dit punt ook geen navraag heeft gedaan bij degene van wie hij de fiets geleend had, is hij tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht en had hij minst genomen redelijkerwijs moeten vermoeden dat de fiets was gestolen, zodat sprake is van schuldhealing.

De Hoge Raad overweegt dat op grond van artikel 339 lid 2 Sv feiten of omstandigheden van algemene bekendheid geen bewijs behoeven. Van algemene bekendheid zijn die gegevens die ieder van de rechtstreeks bij het geding betrokkenen geacht moet worden te kennen of die hij zonder noemenswaardige moeite uit algemeen toegankelijke bronnen kan achterhalen. Voor algemene ervaringsregels geldt hetzelfde (vgl. ECLI:NL:HR:2011:BP0291, r.o. 3.2.1). Bij

dergelijke feiten of omstandigheden gaat het in de regel om gegevens waarvan de juistheid redelijkerwijs niet voor betwisting vatbaar is (vgl. ECLI:NL:HR:2016:522, r.o. 2.4). De Hoge Raad overweegt dat het hof heeft geoordeeld dat het een feit van algemene bekendheid is 'dat een fiets afkomstig is uit enig misdrijf als deze in goede staat verkeert en een open slot heeft waarbij de sleutel ontbreekt'. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel, in het licht van wat hiervoor is vooropgesteld niet zonder meer begrijpelijk is. Zonder nadere motivering heeft het hof niet kunnen aannemen dat sprake is van een ervaringsregel die meebrengt dat alleen al op grond van deze omstandigheden kan worden geconcludeerd dat het een door misdrijf verkregen fiets betrof. Nu het hof geen nadere vaststellingen heeft gedaan waaruit kan volgen dat de fiets van misdrijf afkomstig is, is de bewezenverklaring in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

ANNOTATIE

Medeplegen door echtgenote.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 25 januari 2022, ECLI:NL:HR:2022:72.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie medeplegen opzettelijk telen hennep, artikel 3 onder B Opiumwet (Opw) en medeplegen opzettelijk aanwezig hebben hennep, artikel 3 onder C Opw, is bewezen verklaard, onder meer dat het bewezen verklaarde medeplegen van het telen van hennep niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid en dat het bewezen verklaarde medeplegen van het opzettelijk aanwezig hebben van hennepplanten en hennep niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat het vooropstelt dat de betrokkenheid aan een strafbaar feit als medeplegen kan worden bewezen verklaard indien is komen vast te staan dat bij het begaan daarvan sprake is geweest van een voldoende nauwe en bewuste samenwerking. Ook indien het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering tijdens het begaan van het strafbare feit, maar uit gedragingen die doorgaans met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht, kan sprake zijn van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking. De materiële en/of intellectuele bijdrage van de verdachte aan het strafbare feit zal dan van voldoende gewicht moeten zijn. Bij de beoordeling of daaraan is voldaan, kan rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

Op 21 april 2016 is op het adres een hennepkwekerij aangetroffen, waarbij in totaal 112 hennepplanten en 89 gram gedroogde hennep toppen zijn aangetroffen. Op dit adres woont de verdachte, samen met haar echtgenoot, tevens medeverdachte, en hun twee kinderen. Het staat vast dat de medeverdachte echtgenoot van verdachte het initiatief heeft genomen tot deze hennepkwekerij. Hij heeft de kwekerij opgezet, in stand gehouden en de nodige kweekhandelingen verricht. De kwekerij bevond zich op de zolder van hun gezinswoning.

Deze zolder was eerst ingeruimd als een muziekstudio van de echtgenoot van verdachte, maar deze had hij ergens in 2015 verkocht. Naast deze studio/ruimte stonden droogrekken (voor de hennep) en stond de wasmachine; verdachte gebruikte deze wasmachine regelmatig. Ook staat vast dat de verdachte wist dat zich in deze ruimte een hennepkwekerij bevond, ze hadden er – naar beider zeggen – ook ruzie over gehad.

In de ten laste gelegde pleegperiode zat de echtgenoot van verdachte ziek thuis. Dit als gevolg van een ernstig motorongeluk in 2014. De echtgenoot had echter geen uitkering en verder ook geen andere bron van inkomsten (meer). Verdachte was met haar fulltime baan toen de enige kostwinner van het jonge gezin. Haar nettomaandinkomen bedroeg toen ongeveer € 2.100.

De stroom voor de hennepkwekerij werd op legale wijze, via de meter dus, afgenomen. Het gemeten stroomverbruik van het huishouden was dan ook bijzonder hoog. Per maand moest om die reden een voorschot van ruim € 450 worden betaald. Uit onderzoek is gebleken dat het leeuwendeel van de maandelijkse energienota betrekking moet hebben gehad op het draaiende houden van de hennepkwekerij. Het was de verdachte die dit maandelijks betaalde aan het nutsbedrijf. Dat aandeel bedroeg dus bijna een kwart van het gezinsinkomen. Na aftrek van de nodige vaste lasten, zoals bijvoorbeeld de hypotheek en verzekeringen, blijft er aldus bijzonder weinig over om het hele gezin van te onderhouden. Dat maakt dat het er voor gehouden moet worden dat het gezinsinkomen aangevuld moet zijn geweest met een andere inkomstenbron. Die inkomsten kwamen naar het oordeel van het hof uit de kwekerij.

Uit de bewijsmiddelen volgt dat binnen de ten laste gelegde pleegperiode eenmaal is geoogst. De opbrengsten daarvan zijn naar het oordeel van het hof, het gezinsbudget – en daarmee dus ook de verdachte – ten goede gekomen. Uit dit alles volgt dat de verdachte betrokken is geweest bij de hennepkwekerij. De te beantwoorden vraag is hoe deze betrokkenheid moet worden geduid.

Vooropgesteld: niet kan worden vastgesteld dat de verdachte feitelijke uitvoeringshandelingen heeft gepleegd ten aanzien van de hennepkwekerij (en de aangetroffen gedroogde hennep). Tussen de verdachte en haar uitvoerende echtgenoot – hij zette de kwekerij op en verzorgde de planten – bestond echter, mede gelet op de onderlinge rolverdeling daarin, wel een nauwe en bewuste samenwerking. Het hof acht de door de verdachte aan die samenwerking geleverde bijdrage essentieel, omdat zonder de door haar als enige gedane energiebetalingen – welke betalingen bijna één vierde van het legale door haar verdiende gezinsinkomen bedroegen – geen kwekerij kan 'draaien'. De verdachte wist bovendien van de hoed en de rand en heeft gedeeld in c.q. geprofiteerd van de opbrengst van die kwekerij. De omstandigheid dat de verdachte de planten niet zelf heeft verzorgd of op enig moment ruzie met haar echtgenoot had over de kwekerij maakt dat niet anders.

De Hoge Raad overweegt dat het in ECLI:NL:HR:2014:3474, ECLI:NL:HR:2015:718 en ECLI:NL:HR:2016:1316, enige algemene beschouwingen over het medeplegen heeft gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is alleen gerechtvaardigd als de bewezen verklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat wanneer het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

De Hoge Raad overweegt dat het hof aan de bewezenverklaring van het medeplegen van het opzettelijk telen van hennep in het bijzonder ten grondslag heeft gelegd dat (i) de hennepkwekerij is aangetroffen op het adres waar de verdachte tezamen met haar echtgenoot – de medeverdachte – en hun kinderen woont, (ii) de verdachte wist dat de medeverdachte in de studioruimte op de zolder van de gezamenlijke woning een hennepkwekerij had opgezet, (iii) de verdachte maandelijks een voorschot van ruim € 450 op de energienota voldeed, (iv) het leeuwendeel van deze energiekosten betrekking moet hebben gehad op het in werking zijn van de hennepkwekerij, en (v) het ervoor moet worden gehouden dat – gelet op de energiekosten en de vaste lasten – het gezinsinkomen aangevuld moet zijn geweest uit een andere inkomstenbron, namelijk de inkomsten uit de kwekerij.

De Hoge Raad oordeelt dat deze omstandigheden echter niet zonder meer voldoende zijn om tot het oordeel te komen dat sprake is geweest van een nauwe en bewuste samenwerking door de verdachte met de medeverdachte die was gericht op het opzettelijk telen van hennep, nu deze omstandigheden in de kern niet meer inhouden dan dat de verdachte aan een ander middelen heeft verschaft voor het telen van hennepplanten in de gezamenlijke woning, hetgeen op het eerste gezicht duidt op gedragingen die met medeplichtigheid in verband worden gebracht, en dat zij heeft geprofiteerd van de inkomsten uit de kwekerij. Het oordeel van het hof is daarom ontoereikend gemotiveerd. De Hoge Raad oordeelt dat de eerstgenoemde klacht in zoverre terecht is voorgesteld. De Hoge Raad oordeelt dat het oordeel

van het hof dat de verdachte de hennepplanten tezamen en in vereniging met een ander aanwezig heeft gehad – gelet op de vaststellingen van het hof – wel toereikend gemotiveerd is.

RECHTSPRAAK

Geground herzieningsverzoek op basis van persoonsverwisseling.

Geground herzieningsverzoek op basis van persoonsverwisseling.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat sprake is van persoonsverwisseling, in andere strafzaken die tot een veroordeling van de aanvrager hebben geleid, de Matching Autoriteit heeft vastgesteld dat sprake is geweest van persoonsverwisseling, de strafbare feiten die hebben geleid tot de vonnissen waarvan herziening wordt gevraagd zijn gepleegd in dezelfde periode als de feiten in die zaken, en dat de door de verdachte geplaatste handtekeningen op stukken in de zaken A en B afwijken van de handtekening van de aanvrager.

Met betrekking tot de zaken A en B

Naar aanleiding van de aanvraag en de daarin betrokken stelling dat de Matching Autoriteit van de Justitiële Informatiedienst onderzoek heeft verricht naar mogelijke persoonsverwisseling, heeft de advocaat-generaal nadere informatie ingewonnen bij het openbaar ministerie.

In het dossier in herziening bevinden zich onder meer:

- (i) een op ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal PL1300-2019026810, sluitingsdatum 13 februari 2020, van aspirant van politie [verbalisant];
- (ii) een e-mail van [betrokkene 2], medewerker van het openbaar ministerie, van 30 augustus 2021, met bijlagen.

Bij het onder (i) genoemde proces-verbaal van [verbalisant], bevindt zich een proces-verbaal, PL1300-2019026810-11, van [verbalisant] van 28 januari 2020. Dit proces-verbaal houdt onder meer in dat uit onderzoek door de Matching Autoriteit is gebleken dat vijf strafzaken op het Uittreksel Justitiële Documentatie van de aanvrager 'biometrisch (zijn) toe te wijzen' aan een

andere persoon dan de aanvrager. Het betreft onder meer de strafzaken met de parketnummers 13/421848-07, 13/420398-08 en 13/117153-12. Het proces-verbaal houdt verder als bevinding van [verbalisant] in dat aan de zaken met deze parketnummers respectievelijk de volgende (politie)registratienummers zijn verbonden: 2007305652, 2008065827 en 2012140077. Daarnaast vermeldt [verbalisant] als haar bevinding dat in (onder meer) de eerste twee genoemde zaken de identiteit van de aanvrager is misbruikt door [betrokkene 1]. Ook houdt het proces-verbaal in dat uit een identiteitsonderzoek van de Koninklijke Marechaussee uit 2013 (dat als bijlage 10 is gevoegd bij het proces-verbaal) is gebleken dat door een ander dan de aanvrager, [betrokkene 3], misbruik is gemaakt van een op naam van de aanvrager gesteld paspoort.

Bij de onder (ii) genoemde e-mail van [betrokkene 2] zijn met gebruikmaking van de naam van de aanvrager ondertekende processen-verbaal gevoegd, die volgens [betrokkene 2] behoren tot de stukken in de zaken met de parketnummers. Het betreft in de zaak met parketnummer 13/421848-07 een proces-verbaal van verhoor bij inverzekeringstelling met nummer 2007305652 en een proces-verbaal van verhoor van verdachte inbewaringstelling. Verder betreft het in de zaak met parketnummer 13/420398-08 een proces-verbaal met nummer 2007200485-7 en een proces-verbaal van verhoor van verdachte inbewaringstelling, en tot slot in de zaak met parketnummer 13/117153-12 een proces-verbaal van verhoor met nummer 2012140077-7. Daarnaast is bij de e-mail van [betrokkene 2] een proces-verbaal van verhoor met nummer PL1300-2018007921-8 gevoegd, dat volgens [betrokkene 2] behoort tot de stukken in een strafzaak met parketnummer 13/007844-18 en dat daadwerkelijk door de aanvrager zelf is ondertekend.

De Hoge Raad constateert met betrekking tot de handtekeningen die op naam van de aanvrager als verdachte zijn geplaatst in de zaken A en B het volgende. De handtekeningen onder de processen-verbaal van verhoor in de zaken A en B, proces-verbaalnummers PLO911/05-253059 en 2007229938-4, vertonen gelijkenis met de handtekeningen die zijn geplaatst op naam van de aanvrager als verdachte in de hiervoor genoemde processen-verbaal in zaken, waarin blijkens het genoemde proces-verbaal van [verbalisant], door de Matching Autoriteit en [verbalisant] een persoonsverwisseling is vastgesteld. Verder wijken voormelde handtekeningen in de zaken A en B af van de handtekening die volgens [betrokkene 2] door de aanvrager als verdachte is geplaatst onder het proces-verbaal van verhoor met nummer PL1300-2018007921-8, en ook van de daarop gelijkende handtekening op het identiteitsbewijs van de aanvrager waarvan zich een kopie bevindt bij de stukken in zaak B (dossierpagina 31).

Het een en ander geeft steun aan de stelling waarop de aanvraag berust, te weten dat in de zaken A en B sprake is geweest van een persoonsverwisseling. Daarbij betreft de Hoge Raad dat uit de stukken niet blijkt dat in de zaken A en B de identiteit van de verdachte op een

andere wijze is vastgesteld dan door de mondelinge opgave van de verdachte en – in zaak B – het door de verdachte getoonde identiteitsbewijs van de aanvrager en dat uit het proces-verbaal van [verbalisant] volgt dat ook bij een andere gelegenheid door een andere persoon dan de aanvrager gebruik is gemaakt van een op naam van de aanvrager gesteld identiteitsbewijs.

Het vorenstaande brengt met zich dat in beide zaken het ernstig vermoeden bestaat dat de politierechter, als deze hiermee bekend zou zijn geweest, de aanvrager van het hem ten laste gelegde zou hebben vrijgesproken. Er is dus sprake van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv, zodat de aanvraag in zoverre gegrond is.

Met betrekking tot zaak C

Met betrekking tot zaak C houdt de aanvraag in dat het bewezen verklaarde feit is gepleegd in dezelfde periode als de feiten in de zaken waarin de Matching Autoriteit persoonsverwisseling heeft vastgesteld. Het dossier in deze zaak is vernietigd, zodat de hierboven uitgevoerde handtekeningenvergelijking niet mogelijk is in deze zaak. Gelet op de samenhang met de zaken A en B, de door de Matching Autoriteit gevonden gegevens en de consequenties daarvan in vijf andere zaken waarop de herzieningsaanvraag oorspronkelijk ook betrekking had, komt de Hoge Raad tot het oordeel dat de aanvraag ook in zaak C gegrond is.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt, voor zover nodig, de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van de vonnissen en verwijst de zaken naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaken op de grond van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zullen worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:78

Zaaknummer: 20/01444

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: Schouten, J. J. Schouten

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Is het een feit van algemene bekendheid ‘dat een fiets afkomstig is uit enig misdrijf als deze in goede staat verkeert en een open slot heeft waarbij de sleutel ontbreekt’?

Is het een feit van algemene bekendheid ‘dat een fiets afkomstig is uit enig misdrijf als deze in goede staat verkeert en een open slot heeft waarbij de sleutel ontbreekt’?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de bewezenverklaring van feit 1, voor zover inhoudende dat de in de bewezenverklaring genoemde fiets ‘door misdrijf verkregen’ was.

Op grond van artikel 339 lid 2 Sv behoeven feiten of omstandigheden van algemene bekendheid geen bewijs. Van algemene bekendheid zijn die gegevens die ieder van de rechtstreeks bij het geding betrokkenen geacht moet worden te kennen of die hij zonder noemenswaardige moeite uit algemeen toegankelijke bronnen kan achterhalen. Voor algemene ervaringsregels geldt hetzelfde (vgl. HR 11 januari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP0291, r.o. 3.2.1). Bij dergelijke feiten of omstandigheden gaat het in de regel om gegevens waarvan de juistheid redelijkerwijs niet voor betwisting vatbaar is (vgl. HR 29 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:522, r.o. 2.4).

Het hof heeft geoordeeld dat het een feit van algemene bekendheid is ‘dat een fiets afkomstig is uit enig misdrijf als deze in goede staat verkeert en een open slot heeft waarbij de sleutel ontbreekt’. Dat oordeel is in het licht van wat hiervoor is vooropgesteld niet zonder meer begrijpelijk. Zonder nadere motivering heeft het hof niet kunnen aannemen dat sprake is van een ervaringsregel die meebrengt dat alleen al op grond van deze omstandigheden kan worden geconcludeerd dat het een door misdrijf verkregen fiets betrof. Nu het hof geen nadere vaststellingen heeft gedaan waaruit kan volgen dat de fiets van misdrijf afkomstig is, is de bewezenverklaring in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

De klacht slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:44

Zaaknummer: 20/02281

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: A.P. Visser

Wetsartikelen: 339 Sv

RECHTSPRAAK

Had afschrift van dagvaarding in hoger beroep moeten worden verzonden naar het in volmacht tot instellen van hoger beroep opgegeven adres (art. 36g lid 1 Sv)?

Had afschrift van dagvaarding in hoger beroep moeten worden verzonden naar het in volmacht tot instellen van hoger beroep opgegeven adres (art. 36g lid 1 Sv)?

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van het hof tot het verlenen van verstek tegen de niet-verschenen verdachte. Het klaagt in het bijzonder dat is verzuimd een afschrift te sturen naar het adres dat de raadvrouw van de verdachte had opgegeven in de schriftelijke volmacht tot het instellen van hoger beroep.

De vermelding van het adres [b-straat 1], [plaats] in het als schriftelijke volmacht aangemerkte faxbericht van de raadvrouw kan niet anders worden begrepen dan als de opgave van een adres in de zin van artikel 36g lid 1 aanhef en onder c Sv waaraan mededelingen over de strafzaak kunnen worden toegezonden.

Uit de stukken van het geding kan niet blijken dat een afschrift van de dagvaarding in hoger beroep aan dit adres is gezonden, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit niet is gebeurd. Evenmin houden de stukken iets in waaruit kan volgen dat die verzending op grond van het derde lid van artikel 36g Sv achterwege kon blijven. Daarom had het hof ervan blijk moeten geven te hebben onderzocht of er reden was het onderzoek op de terechtzitting te schorsen om de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek op de terechtzitting tegenwoordig te zijn. Van zo'n onderzoek blijkt niet. Het cassatiemiddel slaagt daarom. (Vgl. HR 27 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4736.)

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:66

Zaaknummer: 20/03495

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 36g Sv en 416 Sv

RECHTSPRAAK

Openlijk geweld tegen personen. Taakstrafverbod (art. 22b Sr) van toepassing?

Openlijk geweld tegen personen. Taakstrafverbod (art. 22b Sr) van toepassing?

Het cassatiemiddel klaagt over het kennelijke oordeel van het hof dat het in artikel 22b Sr bedoelde verbod tot oplegging van een taakstraf van toepassing is.

Mede gelet op de wetsgeschiedenis moet artikel 22b lid 2 Sr zo worden uitgelegd dat – afgezien van de in het eerste lid omschreven gevallen – een taakstraf in geval van veroordeling voor een misdrijf alleen dan niet kan worden opgelegd indien (i) aan de veroordeelde in de vijf jaren voorafgaand aan het door hem begane feit wegens een soortgelijk misdrijf een taakstraf is opgelegd, en (ii) de veroordeelde deze taakstraf daadwerkelijk heeft verricht dan wel op grond van artikel 22g (oud) Sr de tenuitvoerlegging is bevolen van de vervangende hechtenis. Een en ander brengt mee dat deze eerdere uitspraak reeds ten tijde van het begaan van het nieuwe feit onherroepelijk moet zijn geworden. (Vgl. HR 9 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3539.)

Voor zover het hof met de verwijzing naar ‘het bepaalde in artikel 22b van het Wetboek van Strafrecht’ het oog heeft gehad op het eerste lid van die bepaling, is dat oordeel niet begrijpelijk, reeds omdat het bewezen verklaarde misdrijf op grond van artikel 141 lid 1 Sr wordt bedreigd met een gevangenisstraf van vier jaren en zes maanden, terwijl de in artikel 141 lid 2 onder 1° Sr bedoelde strafverzwarende omstandigheid niet is ten laste gelegd en bewezen verklaard. Voor zover het hof het oog heeft gehad op het tweede lid van artikel 22b Sr, is het oordeel evenmin begrijpelijk, gelet op wat hiervoor is overwogen en de inhoud van het in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8 samengevat weergegeven uittreksel justitiële documentatie.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien

daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:11

Zaaknummer: 20/01924

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M. Kuijer

Advocaten: Vromen, S.A.H. S.A.H. Vromen en prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 22b Sr en 141 Sr

RECHTSPRAAK

Medeplegen opzettelijk telen hennep. Sprake van medeplegen?

Medeplegen opzettelijk telen hennep. Sprake van medeplegen?

Het eerste cassatiemiddel klaagt onder meer dat het onder 1 bewezen verklaarde medeplegen van het telen van hennep niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid. Het tweede cassatiemiddel klaagt dat het onder 2 bewezen verklaarde medeplegen van het opzettelijk aanwezig hebben van hennepplanten en hennep niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

In zijn arresten van 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:718 en 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316, heeft de Hoge Raad enige algemene beschouwingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is alleen gerechtvaardigd als de bewezen verklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat wanneer het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

Het hof heeft aan de bewezenverklaring van het medeplegen van het opzettelijk telen van hennep in het bijzonder ten grondslag gelegd dat (i) de hennepkwekerij is aangetroffen op het

adres waar de verdachte tezamen met haar echtgenoot – de medeverdachte – en hun kinderen woont, (ii) de verdachte wist dat de medeverdachte in de studioruimte op de zolder van de gezamenlijke woning een hennepkwekerij had opgezet, (iii) de verdachte maandelijks een voorschot van ruim € 450 op de energienota voldeed, (iv) het leeuwendeel van deze energiekosten betrekking moet hebben gehad op het in werking zijn van de hennepkwekerij, en (v) het ervoor moet worden gehouden dat – gelet op de energiekosten en de vaste lasten – het gezinsinkomen aangevuld moet zijn geweest uit een andere inkomstenbron, namelijk de inkomsten uit de kwekerij. Deze omstandigheden zijn echter niet zonder meer voldoende om tot het oordeel te komen dat sprake is geweest van een nauwe en bewuste samenwerking door de verdachte met de medeverdachte die was gericht op het opzettelijk telen van hennep, nu deze omstandigheden in de kern niet meer inhouden dan dat de verdachte aan een ander middelen heeft verschaft voor het telen van hennepplanten in de gezamenlijke woning, hetgeen op het eerste gezicht duidt op gedragingen die met medeplichtigheid in verband worden gebracht, en dat zij heeft geprofiteerd van de inkomsten uit de kwekerij. Het oordeel van het hof is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het eerste cassatiemiddel is in zoverre terecht voorgesteld. Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het restant van dit cassatiemiddel niet nodig.

Het oordeel van het hof dat de verdachte de hennepplanten tezamen en in vereniging met een ander aanwezig heeft gehad, is – gelet op de vaststellingen van het hof – wel toereikend gemotiveerd.

Het tweede cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing over het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:72

Zaaknummer: 20/02683

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: D.W.H.M. Wolters

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Klacht over oordeel dat niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de auto zal verbeurdverklaren.

Klacht over oordeel dat niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de auto zal verbeurdverklaren.

Het cassatiemiddel komt op tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift voor zover dat betrekking heeft op een in beslag genomen auto van het merk Volvo.

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen een beslag dat is gelegd op grond van artikel 94 Sv, moet de rechter a. beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo nee, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. In dit laatste geval moet het klaagschrift van de beslagene ongegrond worden verklaard en kan, mits de hiervoor bedoelde ander zelf een klaagschrift heeft ingediend, de teruggave aan die rechthebbende worden gelast (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.8).

In een geval waarin het belang van strafvordering het voortduren van een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag niet meer vordert en waarin een derde op de voet van artikel 552a Sv een klaagschrift heeft ingediend strekkende tot teruggave, dient de rechter te beoordelen of de klager die stelt rechthebbende te zijn, inderdaad redelijkerwijs als rechthebbende op het in beslag genomene kan worden aangemerkt (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.11).

Het proces-verbaal van de behandeling in raadkamer houdt als mededeling van de raadsman van de klager in dat de in beslag genomen auto van de moeder van de klager is. In het klaagschrift noch bij de behandeling in raadkamer is namens de klager toegelicht waarom niettemin de klager redelijkerwijs als rechthebbende van de auto moet worden beschouwd. Gelet daarop en in aanmerking genomen wat hiervoor is overwogen, kon de rechtbank – ongeacht de vraag of de auto onder de klager dan wel onder een derde in beslag is genomen –

het klaagschrift slechts ongegrond verklaren voor zover dat betrekking heeft op de in beslag genomen auto. Dat brengt mee dat het cassatiemiddel geen bespreking behoeft en het cassatieberoep moet worden verworpen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:38

Zaaknummer: 20/04449

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Is voor onttrekking aan het verkeer op grond van artikel 36c en 36d Sr vereist dat de auto met verborgen ruimte in verband staat tot een begaan strafbaar feit?

Is voor onttrekking aan het verkeer op grond van artikel 36c en 36d Sr vereist dat de auto met verborgen ruimte in verband staat tot een begaan strafbaar feit?

Het cassatiemiddel komt op tegen de toewijzing van de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de auto en de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

De beslissing op de vordering als bedoeld in artikel 552f lid 2 Sv

Met het 'feit' in artikel 36c en 36d Sr wordt een begaan strafbaar feit bedoeld. De rechter die bij afzonderlijke beschikking als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4° Sr de onttrekking aan het verkeer beveelt, zal moeten vaststellen dat het in beslag genomen voorwerp in een in artikel 36c of 36d Sr beschreven verband staat tot een begaan strafbaar feit.

Gelet hierop, is het oordeel van de rechtbank dat de auto vatbaar is voor onttrekking aan het verkeer ontoereikend gemotiveerd, nu de bestreden beschikking niets inhoudt waaruit kan worden afgeleid dat de auto in verband staat tot een begaan strafbaar feit. De door de rechtbank in aanmerking genomen omstandigheden dat in de auto een verborgen ruimte is aangebracht en dat een feit van algemene bekendheid is dat dergelijke verborgen ruimtes veelal worden gebruikt voor criminele doeleinden, zoals het vervoer van drugs, geld en/of vuurwapens, zijn niet toereikend voor dat oordeel.

Het cassatiemiddel is in zoverre terecht voorgesteld.

Opmerking verdient dat artikel 1:37 Algemene douanewet voorziet in een specifieke procedure waarbij met inachtneming van de in die bepaling genoemde vereisten en voorwaarden, vervoermiddelen die kennelijk zijn ingericht of toegerust om goederen aan het ambtelijk toezicht te onttrekken zonder rechtsvervolgning kunnen vervallen aan de Staat (vgl. HR 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:403, r.o. 3.5.1).

De beslissing op het klaagschrift als bedoeld in artikel 552a lid 1 Sv

De rechtbank heeft geoordeeld dat het belang van strafvordering zich tegen teruggave van de auto verzet omdat de auto vatbaar is voor onttrekking aan het verkeer en de rechtbank de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de auto toewijst. Gelet op wat hiervoor is overwogen, is het oordeel van de rechtbank ontoereikend gemotiveerd. Ook in zoverre is het cassatiemiddel terecht voorgesteld.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank, zowel wat betreft de beslissing op de vordering als bedoeld in artikel 552f lid 2 Sv als de beslissing op het klaagschrift als bedoeld in artikel 552a lid 1 Sv en wijst de zaak terug naar de rechtbank Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:37

Zaaknummer: 20/04177

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 552f Sv

RECHTSPRAAK

OM-cassatie. Beslissing van het hof de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting te matigen tot 50% van de geschatte omvang van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

OM-cassatie. Beslissing van het hof de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting te matigen tot 50% van de geschatte omvang van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het cassatiemiddel komt op tegen de beslissing van het hof de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting te matigen tot 50% van de geschatte omvang van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

Op grond van de vierde volzin van artikel 36e lid 5 Sr 'kan' de rechter de betalingsverplichting van de betrokkene lager vaststellen dan het geschatte voordeel. Deze bevoegdheid van de rechter om de betalingsverplichting te matigen is niet beperkt tot specifieke gevallen. Ook op grond van andere omstandigheden dan die verband houden met de draagkracht van de betrokkene, kan de rechter het te betalen bedrag lager vaststellen dan het geschatte voordeel. (Vgl. HR 8 april 2014, ECLI:NL:HR:2014:860 en HR 16 maart 2021, ECLI:NL:HR:2021:376.)

Het is aan de rechter die over de feiten oordeelt, voorbehouden om te beslissen welke omstandigheden van belang zijn te achten voor de beslissing of de betalingsverplichting wordt gematigd en, zo ja, met welk bedrag die matiging plaatsvindt.

Het hof heeft blijkens de overwegingen bij zijn beslissing de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting 50% lager vast te stellen dan het bedrag van het geschatte voordeel, enerzijds rekening gehouden met de omstandigheden waaronder het wederrechtelijk verkregen voordeel is verkregen, de rol die de overheid in dat verband heeft vervuld, en de mate waarin de overheid ten gevolge van de exploitatie van de coffeeshop inkomsten heeft genoten, terwijl het hof anderzijds het maatschappelijk niet aanvaardbaar acht dat een wetsovertreder al het door hem met strafbare feiten verdiende geld mag behouden.

Voor zover het cassatiemiddel klaagt dat de door het hof daartoe in aanmerking genomen omstandigheden niet kunnen leiden tot matiging van de betalingsverplichting, faalt het gelet op wat is vooropgesteld over de vrijheid van de ontnemingsrechter. De beslissing van het hof de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting 50% lager vast te stellen dan het bedrag van het geschatte voordeel is daarnaast niet onbegrijpelijk. Ook in zoverre faalt het cassatiemiddel.

De Hoge Raad verwerpt de beroepen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:67

Zaaknummer: 20/03022

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en C. Caminada

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Kon hof vonnis van rechtbank (gedeeltelijk) bevestigen, nu dit vonnis mede is geweest door rechter die niet heeft deelgenomen aan inhoudelijke behandeling van zaak in eerste aanleg?

Kon hof vonnis van rechtbank (gedeeltelijk) bevestigen, nu dit vonnis mede is geweest door rechter die niet heeft deelgenomen aan inhoudelijke behandeling van zaak in eerste aanleg?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof het vonnis van de rechtbank ten onrechte deels heeft bevestigd, omdat het vonnis van de rechtbank mede is geweest door een rechter die niet heeft deelgenomen aan het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg.

Op grond van deze stukken moet op zichzelf worden aangenomen dat een van de rechters die het door het hof (gedeeltelijk) bevestigde vonnis van de rechtbank hebben gewezen, niet aan het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg heeft deelgenomen. Dit brengt – zonder nader onderzoek door het hof of sprake was van een administratieve misslag in de weergave van de samenstelling van de rechtbank – mee dat het onderzoek ter terechtzitting in eerste aanleg en de naar aanleiding daarvan gewezen uitspraak aan nietigheid lijden. Het vonnis van de rechtbank leende zich daarom niet voor (gedeeltelijke) bevestiging door het hof.

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:71

Zaaknummer: 20/02577

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: H.M.W. Daamen

Wetsartikelen: 423 Sv

RECHTSPRAAK

Herzieningsverzoek op grond van een conclusie van de advocaat-generaal in een andere zaak.

Herzieningsverzoek op grond van een conclusie van de advocaat-generaal in een andere zaak.

De aanvraag beroept zich op een conclusie van 13 april 2021 van de advocaat-generaal bij de Hoge Raad T.N.B.M. Spronken, in een andere strafzaak, waarin is geconcludeerd tot vernietiging van het in cassatie bestreden arrest van het hof. Een dergelijke conclusie betreft echter – daargelaten de inhoudelijke verschillen tussen de betreffende stafzaken – geen gegeven in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De aanvraag is daarom kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:36

Zaaknummer: 21/04964

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: M.A.M. Pijnenburg

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Ontoereikende motivering van onttrekking, nu niets is overwogen omtrent het verband tussen de auto en het strafbaar feit.

Ontoereikende motivering van onttrekking, nu niets is overwogen omtrent het verband tussen de auto en het strafbaar feit.

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van de rechtbank dat de in beslag genomen auto vatbaar is voor onttrekking aan het verkeer.

Met het 'feit' in artikel 36c en 36d Sr wordt een begaan strafbaar feit bedoeld. De rechter die bij afzonderlijke beschikking als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4° Sr de onttrekking aan het verkeer beveelt, zal moeten vaststellen dat het in beslag genomen voorwerp in een in artikel 36c of 36d Sr beschreven verband staat tot een begaan strafbaar feit (vgl. het vandaag uitgesproken arrest in de zaak 20/04177, ECLI:NL:HR:2022:37).

Gelet hierop is het oordeel van de rechtbank dat de auto vatbaar is voor onttrekking aan het verkeer ontoereikend gemotiveerd, nu de bestreden beschikking niets inhoudt waaruit kan worden afgeleid dat de auto in verband staat tot een begaan strafbaar feit. De door de rechtbank in aanmerking genomen omstandigheden dat in de auto een verborgen ruimte is aangebracht en dat dit kennelijk tot doel had 'te zorgen dat criminele activiteiten onontdekt –en dus mogelijk – blijven en/of om er voor te zorgen dat de feitelijke uitvoering ervan minder risico's voor de daders oplevert en aldus wordt vergemakkelijkt' zijn niet toereikend voor dat oordeel.

Het cassatiemiddel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Rotterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:40

Zaaknummer: 21/01917

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: R. Moghni

Wetsartikelen: 552f Sv

RECHTSPRAAK

Officier van justitie ontvankelijk in zijn vordering tot onttrekking aan het verkeer van in beslag genomen auto met verborgen ruimte, nu niet is onderzocht of de zaak zal worden vervolgd?

Officier van justitie ontvankelijk in zijn vordering tot onttrekking aan het verkeer van in beslag genomen auto met verborgen ruimte, nu niet is onderzocht of de zaak zal worden vervolgd?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat de officier van justitie ontvankelijk is in de vordering als bedoeld in artikel 552f lid 2 Sv.

In artikel 36b lid 1 aanhef en onder 4° Sr is de mogelijkheid geopend om voorwerpen op vordering van het openbaar ministerie bij afzonderlijke rechterlijke beschikking aan het verkeer te onttrekken. Die mogelijkheid is geschapen voor de gevallen waarin geen einduitspraak wordt gedaan of waarin de vervolging door een rechterlijke uitspraak tot een eind is gekomen. Gelet daarop is, zowel indien de officier van justitie tot vervolging is overgegaan als indien hij nog niet tot vervolging is overgegaan, maar ervan uitgaat hiertoe te zullen overgaan, deze niet-ontvankelijk in een vordering als bedoeld in artikel 552f lid 2 Sv. De rechter moet daarom in zijn beschikking ervan blijk geven te hebben onderzocht of de zaak zal worden vervolgd, dan wel niet (meer) wordt vervolgd (vgl. HR 11 maart 1986, ECLI:NL:HR:1986:AC1898 en HR 2 maart 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK6319).

Uit de beschikking van de rechtbank blijkt niet van een onderzoek als hiervoor bedoeld. Het oordeel van de rechtbank dat de officier van justitie ontvankelijk is in de vordering als bedoeld in artikel 552f lid 2 Sv is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:39

Zaaknummer: 21/00310

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: P. Scholte

Wetsartikelen: 552f Sv

RECHTSPRAAK

Beroep op nietigheid inleidende dagvaarding in zaak A en oproeping nadere terechtzitting in eerste aanleg in zaak B mogelijk, nu hof verdachte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep?

Beroep op nietigheid inleidende dagvaarding in zaak A en oproeping nadere terechtzitting in eerste aanleg in zaak B mogelijk, nu hof verdachte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in de zaak met parketnummer 16-157653-14 de oproeping voor de terechtzitting in eerste aanleg van 8 mei 2015 en in de zaak met parketnummer 16-023930-15 de inleidende dagvaarding voor de terechtzitting in eerste aanleg van 8 mei 2015 ten onrechte niet nietig heeft verklaard.

Het hof heeft met toepassing van artikel 416 lid 2 Sv de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in het door hem ingestelde hoger beroep omdat de verdachte geen bezwaren tegen het vonnis heeft opgegeven en het hof ook zelf geen redenen ziet die een inhoudelijke behandeling van de zaak noodzakelijk maken.

Het cassatiemiddel miskent dat ingevolge artikel 422 Sv het hof slechts aan de beraadslaging als bedoeld in artikel 348 en 350 Sv toekomt als aan het vereiste is voldaan dat 'het hoger beroep is ingesteld overeenkomstig de eisen die dit wetboek daaraan stelt'. Daaruit volgt dat de vraag naar de geldigheid van de inleidende dagvaarding slechts aan de orde kan komen wanneer de vraag naar de ontvankelijkheid van het hoger beroep bevestigend is beantwoord. Daarvan is geen sprake in het geval artikel 416 lid 2 Sv wordt toegepast. (Vgl. HR 14 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1199.)

Het cassatiemiddel faalt daarom.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:64

Zaaknummer: 20/02058

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: C. Grijsen

Wetsartikelen: 422 Sv

RECHTSPRAAK

Is bewezen verklaarde (voorwaardelijk) opzet toereikend gemotiveerd?

Is bewezen verklaarde (voorwaardelijk) opzet toereikend gemotiveerd?

Het cassatiemiddel klaagt over het bewezen verklaarde (voorwaardelijk) opzet.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte een bestand heeft gemaakt met daarin opgenomen een niet-bestaande testuitslag voor zwaardvis, dat de verdachte dit bestand heeft opgeslagen onder de naam 'zwaardvis', dat de verdachte naar aanleiding van een verzoek van de NVWA een document met de naam 'zwaardvis' heeft geconverteerd naar een pdf-bestand, dat de verdachte niet heeft gecontroleerd of dit document een echt en onvervalst analyserapport betrof en dat de verdachte het pdf-bestand aan de NVWA heeft verzonden. Daarnaast heeft het hof, mede gelet op de bewijsvoering, in aanmerking genomen dat in de jaren 2015-2017 door [B] B.V. alleen tonijn en geen zwaardvis is getest en dat de verdachte de persoon bij uitstek was binnen het bedrijf die zich bezighield met de voedselkwaliteit. Op grond van deze vaststellingen heeft het hof niet onbegrijpelijk geoordeeld dat de verdachte ten tijde van het versturen van het document bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij een vervalst document, als ware het echt en onvervalst, naar de NVWA zou sturen. Daaraan doet, anders dan het cassatiemiddel betoogt, niet af – zoals namens de verdachte is aangevoerd – de enkele omstandigheid dat de verdachte, nadat hij het pdf-bestand had verzonden, aan de NVWA heeft laten weten dat hij abusievelijk het verkeerde document had toegezonden.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:34

Zaaknummer: 20/02694

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: P.G. Grijpstra

Wetsartikelen: 225 Sr

RECHTSPRAAK

Bij gewone brief van 25 mei 2020 gericht aan het BRP-adres van verdachte is aan verdachte bericht dat het tijdstip van de terechtzitting in hoger beroep van 15 juli 2020 van 11.40 uur is vervroegd naar 11.30 uur. Verdachte is niet ter terechtzitting verschenen. Vrijwillig afstand?

Bij gewone brief van 25 mei 2020 gericht aan het BRP-adres van verdachte is aan verdachte bericht dat het tijdstip van de terechtzitting in hoger beroep van 15 juli 2020 van 11.40 uur is vervroegd naar 11.30 uur. Verdachte is niet ter terechtzitting verschenen. Vrijwillig afstand?

Het cassatiemiddel richt zich tegen het oordeel van het hof dat de niet-verschenen verdachte rechtsgeldig was gedagvaard en verstek tegen hem kon worden verleend. Het klaagt onder meer dat het aanvangstijdstip van het onderzoek ter terechtzitting is vervroegd en dat dit aan de verdachte alleen bekend is gemaakt via een per gewone post verzonden mededeling aan het adres waarop de verdachte stond ingeschreven in de Basisregistratie Personen (BRP).

De wet staat er niet aan in de weg dat een verandering van tijdstip op de voor de terechtzitting bepaalde datum wordt vastgesteld, maar de wet schrijft niet voor op welke wijze de wijziging van dat tijdstip aan de verdachte bekend moet worden gemaakt. Voorkomen moet worden dat de verdachte door zo een wijziging in zijn verdedigingsrecht – in het bijzonder het recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht – wordt benadeeld. Aan dat vereiste wordt in ieder geval voldaan door de betekening van de aanzegging van dat gewijzigde tijdstip of door betekening van een nieuwe dagvaarding of oproeping onder intrekking van de eerdere dagvaarding of oproeping.

Hoewel in het onderhavige geval de kennisgeving van een ander tijdstip van de terechtzitting niet op de onder 2.3.1 genoemde wijze heeft plaatsgevonden, is het kennelijke oordeel van het hof dat de verdachte vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht en dat tegen hem verstek kon worden verleend, niet onbegrijpelijk. De Hoge Raad neemt daarbij in het bijzonder in aanmerking dat het

aanvangstijdstip van de terechtzitting met niet méér dan tien minuten is vervroegd, dat aan de verdachte al op 25 mei 2020 per gewone brief de bekendmaking van het gewijzigde tijdstip is verzonden, dat blijktens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep na aanvang van die terechtzitting eerst nog door de griffier telefonisch contact met de raadsman is opgenomen alvorens het onderzoek ter terechtzitting is gesloten en dat in cassatie niet is gesteld dat de verdachte op de oorspronkelijke aanvangstijd in het gerechtsgebouw van het hof aanwezig was.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:21

Zaaknummer: 20/03423

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, M.J. Borgers en M. Kuijer

Advocaten: M.G. Cantarella en Castermans, A.T.C. A.T.C. Castermans

Wetsartikelen: 416 Sv

RECHTSPRAAK

Herzieningsverzoek omdat het hof, mits bekend met gestelde feiten, een lagere straf zou hebben opgelegd.

Herzieningsverzoek omdat het hof, mits bekend met gestelde feiten, een lagere straf zou hebben opgelegd.

In de aanvraag wordt in de kern aangevoerd dat het hof een lagere straf aan de aanvrager zou hebben opgelegd, als (i) het hof de aan de twee medeverdachten opgelegde straffen tot uitgangspunt had genomen, en (ii) het hof niet was uitgegaan van de in de aanvraag gestelde feitelijke onjuistheden in het arrest van het hof. In de aanvraag wordt echter miskend dat onder ‘een minder zware strafbepaling’ in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv moet worden verstaan een strafbepaling die een minder zware straf bedreigt. De oplegging door de rechter van een andere (minder zware) sanctie of het achterwege laten van de oplegging van een sanctie valt daar niet onder. Ook anderszins bevat de aanvraag niets dat een ernstig vermoeden als onder 3.1 vermeld kan wekken. De aanvraag is daarom kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:35

Zaaknummer: 21/04269

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en C. Caminada

Advocaten: Mahovic, R. R. Mahovic

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Klacht dat hof ter terechtzitting overgelegde stukken (deels) niet bij zijn beraadslaging heeft betrokken.

Klacht dat hof ter terechtzitting overgelegde stukken (deels) niet bij zijn beraadslaging heeft betrokken.

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof de door de verdediging ter terechtzitting van het hof van 5 juni 2020 overgelegde stukken (deels) niet bij zijn beraadslaging heeft betrokken.

Op grond van artikel 414 lid 1 tweede volzin Sv zijn de advocaat-generaal bij het ressortsparket en de verdachte bevoegd voor of bij de behandeling van een zaak in hoger beroep nieuwe bescheiden of stukken van overtuiging over te leggen. De uitoefening van die bevoegdheid kan in voorkomende gevallen door de rechter worden getoetst aan de eisen die voortvloeien uit de beginselen van een behoorlijke procesorde. Een algemene regel daarover valt niet te geven. Van geval tot geval zal dus moeten worden beoordeeld of aan die eisen is voldaan, waarbij onder meer betekenis toekomt aan de (belastende dan wel ontlastende) aard van de over te leggen bescheiden of stukken (vgl. HR 12 oktober 2021, ECLI:NL:HR:2021:1503). Als bij de behandeling van een zaak in hoger beroep door de advocaat-generaal dan wel door de verdachte nadere bescheiden of stukken van overtuiging worden overgelegd, zal de rechter de overgelegde stukken bij zijn beraadslaging moeten betrekken (vgl. HR 29 juni 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL7709).

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 31 januari 2020 blijkt dat het hof het onderzoek heeft geschorst op verzoek van de verdediging om haar in de gelegenheid te stellen bepaalde stukken – vertaald in het Nederlands – uiterlijk twee weken voor de nieuwe zittingsdatum aan het hof toe te sturen. Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 5 juni 2020 blijkt dat door de verdediging geen vertaalde stukken zijn toegestuurd, maar dat door de raadsman van de verdachte ter terechtzitting stukken zijn overgelegd en dat deze stukken door het hof zijn bekeken. De betreffende stukken zijn als producties aan de pleitnota van de raadsman gehecht. Het gaat om vijf producties, opgesteld in de Nederlandse, Engelse en Kroatische taal, van in totaal 67 pagina's. De verdediging heeft op die terechtzitting

te kennen gegeven de inhoud van de in het Kroatisch gestelde stukken niet te kunnen weergeven en zij heeft geen concrete passages uit de betreffende stukken benoemd waaruit het legale karakter van de werkzaamheden van de Kroatische handelspartner van de verdachte zou kunnen worden afgeleid.

Met zijn overwegingen heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat het kennis heeft genomen van de door de verdediging ter terechtzitting in hoger beroep van 5 juni 2020 overgelegde stukken en van wat de verdediging over de inhoud daarvan heeft opgemerkt, en dat het op grond daarvan heeft geoordeeld dat het niet noodzakelijk was die stukken te laten vertalen. Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, mist het feitelijke grondslag. Mede gelet op de hiervoor weergegeven omstandigheden, was het hof niet gehouden nader in te gaan op de inhoud van de stukken.

Het middel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:16

Zaaknummer: 20/01948

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma, A.E.M. Röttgering, C. Caminada en T. Kooijmans

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan en Vromen, S.A.H. S.A.H. Vromen

Wetsartikelen: 414 Sv

RECHTSPRAAK

Had hof moeten beslissen op opmerking raadsman dat redelijke termijn in hoger beroep met meer dan zes maanden is overschreden?

Had hof moeten beslissen op opmerking raadsman dat redelijke termijn in hoger beroep met meer dan zes maanden is overschreden?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof niet heeft beslist op het beroep op overschrijding van de redelijke termijn dat namens de verdachte is gedaan.

Het hof heeft gelet op zijn overwegingen de opmerking van de raadsman over de redelijke termijn in hoger beroep kennelijk niet opgevat als een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt in de zin van de tweede volzin van het tweede lid van artikel 359 Sv. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, in aanmerking genomen dat de raadsman niet heeft aangevoerd op welke gronden de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 EVRM in hoger beroep zou zijn overschreden, niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

De Hoge Raad (...) en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-01-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:33

Zaaknummer: 20/03401

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Michels

Wetsartikelen: 359 Sv en 6 EVRM